

A Társaság

Zimmerauer műterem felvétele.

Moennich-Larisch Olivia grófné.

Holzer
divatháza
 Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

Schneider Rózsi és Kató

Budapest, IV., Váci-u. 8., félemelet. // Telefon 94-35.

Utcai és estélyi ruhák, köpenyek, kosztümök,
 bluzok és nongyolák állandó nagy választékban.

Schmoll J. Daisy

Budapest,
 IV., Koronaherceg-utca 7. sz.
 (Pilvax-közben.)

Gyermekruha különlegességek.

Szenzációs könyvujdonság!

**JÓ MODOR — JÓ
 TÁRSASÁG.**

Az uri elegáns élet mű-
 vészete.

Irta: Ifj. Gonda Béla.
 Ára füzve 12— korona,
 kötve 16.— korona.

Megrendelhető a szerző-
 nél: L., Budafoki-ut 22.

Belvárosi Színház

IV., Koronaherceg-utca 6. sz.
 Telefon: 93-16. Telefon: 93-16.

Az
ötvenéves férfi

Irta: HAJÓ SÁNDOR.

Kezdetre 6 órakor.

INTIM KABARÉ

Teréz-körut 46. Telefon 65-54.

Minden este pont 6 órakor

B. Marlon Erzsé Az okos asszony.
 vendégfelleptével:
 Vigjáték. Irta: Balázs Sándor. — **A Biedermayer-
 család.** Operette Irta: Sterk Vilmos, zenéjét Ziehrer.
 — **Dr. Casanova.** Fordította: Balassa Emil. — **Itélet
 előtt.** Irta: Béli Izor. — **A bizalmiférfi.** Irta: Gosz-
 tonyi Ádám — **Magánszámok.** Konterál: Kovacs A.
 Jegyek előre válthatók a pénztárnál és a jegy-
 elárúsító helyeken. Elővételi díj nincs.

Old American

Különlegességek őszi és téli egyszerű kalapokban

Budapest, Belváros

Telefon 169-97. IV., Egyetem-utca 3. sz.

LITTKÉ

Casino
 for England
 Cremant Rosé
 Sport

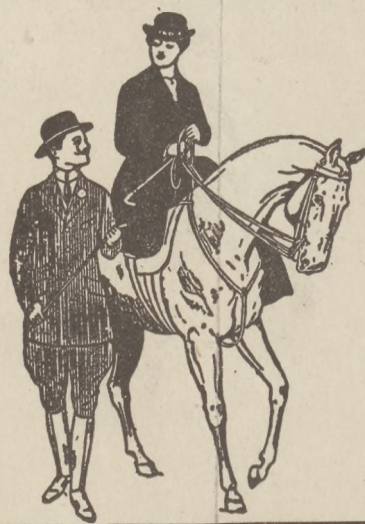

A magyar mágnásvilág alakjait mutatja be pompás
 meglevenítő erővel **SZEMERE GYÖRGY**
 legújabb regényében, címe:

két leány

3-IK KIADÁS. // KÉT KÖTET. // ÁRA 12 KOR.

Megrendelhető A TÁRSASÁG kiadóhivatalánál,
 IV., Reáltanoda-utca 18. sz. Postaköltségre külön
 65 fillér küldendő.

JOSEF FISCHER

szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem

Elegáns utcai öltözékek, látogató-toi-
 lettek. Kabátok, szörmék. Kosztümök
 14-17 éves fiatal hölgyek részére. Leg-
 újabb szabásu hölgylovaglóöltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállítás-
 ban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

A Társaság

hasábjaira előkelőbb cégek részéről hirdetések feladhatók a kiadó-
 hivatalban, IV. ker., Reáltanoda-utca 18. Telefon: József 25-11.

Zelizyné Rády Adél

női divat műterme

Telefon: József 34-67. Budapest IV., Kecskeméti-utca 13.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI KÉPES HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

VI. évf.
3-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.
Előfizetési árak: egy évre 60 K, félévre 30 K, negyedévre 15 K. Egyes szám ára 1 K 50 fill.

Budapest,
1919 január 19

gróf Thun és Hohensteinné, Larisch-Moennich Gabriella grófnő.

Zimmerauer műterem felvétele.

Grazioli tábornok és Ruggeri tengernagy a megszálló olasz csapatok parancsnokai partraszállnak Fiumében.

Eredeti olasz felvétel.

Mozivilág.

Irta Sas Ede.

Budapesti regény.

Mekkora volt azonban Kató meglepetése, amikor a kapun kilépve: bérkocsit látott állani a ház előtt, amelyből a samesz ömlött elibe a járdára.

— Parancsoljon beszállani, kisasszony!

A leány szabadkozott:

— Mit jelentsen ez, Csillag ur? Statisztériának tudtommal nem jár kocsí.

— Én ugyis kocsin mentem volna ki, — mondta a segédrendező. — Erre lakom, nem nagy kerülő, hát gondoltam, hogy utba ejtem a kisasszonyt.

Az idő valóban veszedelmes későre járt, a leány tehát elfogadta Csillag Ábris ajánlatát s beült a kocsiba. (Eszébe jutott, hogy ime, már ő is konflison jár, akár a szőke Lotti.)

A Viktória-filmgyár műterme messze künn volt a városszélen. Beépítetlen telkek között magasló rengeteg üvegház, amit Kató, kíváncsiság-üzte sétáin, kívülről már annyiszor megcsodált s ahová most teljes joggal beléphetett. Hiszen ő is részese, egyik alkotó eleme lesz annak a világsodának, ami e bűvös falakon belül most, a rendező teremtő nevére létrejő! Az üvegházon belül már lázas elevenségű sürgés-forgás volt. A diszletezők már előző nap megépítették a jelenetek színhelyét, amelyek ma fölvételre kerülnek; fényes főúri paloták hatalmas halljait; pompás szalonokat; egy tágas kolostori refektoriumot; egy zordon sirböltöt, egy züllött csapszéket, szabadon Gorkij éjjeli menedékhelye után; Kató most mindazt deszkából, vászonból, papírból látta, ami a nagysabású drámában mesés változatossággal annyi ámuló felkiáltást csal majd a nézők ajkaira. Mindez már készen várta a szereplőket, de

azért itt is, ott is, még mindig akadt valami igazítani való. Egy társzekérről ékes XIV. Lajos korabeli butorokat raktak le és cipeltek az üvegházba, — ezek a butorkölcsönzőtől jöttek, aki egy-két napért olyan kölcsöndíjakat szokott zsebrevágni, ami busásan fedezte a szemfényvesztő, utánzott drágaságok beszerzési árát. A szereplők is csaknem együtt voltak mind; Lotti, Ricsi kézenfogták Katót és vonták maguk után az öltözőbe.

— Gyere már! Azt hittük, elkésel. A samesz hozott ki? Gratulálunk! No, hamar, majd segítünk magadat kifesteni...

A lány a zürzavaros nyüzsgéstől elkábulva, engedte arcára kenni a sárga festéket, ami a fölvételek óriás Jupiter-lámpáihoz szükséges, mert a mozifelvételekhez a jó Isten napján kívül még a villamosság fényét is igéybe kell venni. S csaknem kiejtette kezéből az ecsetet, amikor az öltöző előtt fölharsant a dühös kiabálás:

— Hol a fodrász? Hol marad a fodrász? Csillag! Hol a mennykőbe van maga, Csillag? Bizonyosan megint későre rendelte ki a fodrászt! Teremtse nekem ide azonnal, mert kettéhasítom magát! Meg kell az embernek magával örülni!

Kató kérdően, megszeppenve pillantott a lányokra, akik elnevelték magukat.

— Osborn ur, a főrendező. Ma megint rossz napja van az öregnek.

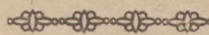
— Azaz, hogy: minden fölvételkor rossz napja van. Olyan ideges, hogy majd szétpukkan. Csakhogy míg más ember idegességében a saját haját tépi, ő az Ábris haját tépi.

Ricsi jövendölése azonban nem teljesedett be, mert ez alkalommal a lányoknak nem kellett késő délutánig várakozniok, míg az ő jelenetük fölvételére ke-

Kiszel József Éttermei . Budapest

József-körút 56. sz.

TELEFON: JÓZSEF 35-37.

Alsó-Margitsziget

TELEFON 119-62.

rül a sor. Alig öltözködtek föl a jelmezekbe, amelyek beszerzéséről a ruhakölcsönzőtől szintén a segédrendezőnek kellett vala gondoskodnia, amikor már szólították őket a fölvételre. A színhely egy hercegi ebédlőt ábrázolt, amelyben egy éjjeli tivornya végjelenete játszódott le: meglepő és megrázó fordulata a film-tragédiának, amint annak mindjárt tanui leszünk. A terem közepén már ott állott a főrendező; sasszeme végigfutott minden s egyszerre olyan bődülésben tört ki, hogy rengett belé az üvegház:

— Csillag! Hol van maga Csillag? A guta üsse meg magát, — mindjárt megüt a guta!

Csillag szolgálatkészen ott termett:

— Parancsol, főrendező ur?

— Csillag! Én nem csudálnám, ha egyszer nekimennék magának, s egyszerűen megfojtanám. Igen, megfojtanám, mint egy libát!

Csillag nem világosította föl a főrendező urat, hogy a libát nem szokás megfojtani. Hagyta, hadd engedjen szabad folyást a véleményének.

— Hát mondja, van magának fogalma a dolgáról? Mi van a scénáriumban? Nem egy gazdagon terített vacsorázó-asztal? Hát hol van itt a gazdagon terített vacsorázó-asztal?

— Kérem alássan, főrendező ur, — bátorkodott közbevetni Csillag. — Hiszen ott van azon az asztalon minden, ami csak kell!

A főrendező az asztalra nézett, azután a segédrendezőre nézett, azután fölemelte szemét az égre, nyilván azzal a csodálkozó kérdéssel, mért nem szakad az le erre a vakmerő állításra?

— Csillag! Maga engem az akasztófára juttat. Magát én egyszer meggyilkolom. Ez magának egy főuri teriték? Hát hol van a cukorfogó? Azt hiszi maga, hogy a herceg is a tiz körmével nyul a cukortartóba, mint ahogy maga a piszkos mancsaival mászik bele a tálba??!! Nem, ezt nem lehet kiállni! Magával nem lehet dolgozni. Fújjon le azonnal mindent, — ma nem

Zanella Rikárd, Fiume volt képviselője.

Bellasich, a fiumei nemzeti tanács titkára.

lesz fölvétel! Semmi sincs előkészítve! Meg kell az embernek magával örülni!

Csillag Ábris persze nem fujta le a fölvételt, ellenben előkerítette a rekriminált cukorfogót, hogy a film tökéletessége valóban semmi kívánnivalót ne hagyjon hátra. A főrendező, aki eközben két kezét halántékára szorítva futkosott föl s alá, erre egy kissé lecsillapodott s odaintette a statisztériát, hogy helyezkednének el a teremben. A moziiskola növendékei, fiúk és leányok, voltak a hercegi bakhanália vendégei. Kis asztalok mellett koccingatva, sarkokban megbujva, egymás ölében ülve, a hencsereken mámorosan végigdőlve — a főrendező ur elrendezte a festői csoportot gondosan: tizszer fölforgatta, míg végre jónak találta. Azután odafutott a fölvevőgéphez, amely mellett készenlétben állott a gépész, aki merő ellentéte volt a főrendezőnek: amilyen ideges volt Charles Osborn ur, olyan sodrából kihozhatlanul nyugodt volt Rózsa Ákos, az operatőr. A főrendező a gép mellől még egy pillantást vetett a csoportra, amikor tekintete megakadt az egyik sarokban.

Odafutott.

A sarokban Kató kuporgott egy karosszékben; a tivornya egyik gavallérja, a lányt félkezével átölelve, hajlott hozzá és biztatta a pezsgős pohárral, hogy igyék.

Katóban elhült a vér, amikor a filmkészítés félelmes vezére hozzáietett. Bizonyos, hogy olyan ügyetlenül ül ott, hogy a mester leparancsolja a képről!

A főrendező intett neki. Kató felállott. Behemót nagyott csipett az állán:

— Maga jöjjön előre, kicsike! Egészen előre. Ide! Heveredjék le a pamlag előtt a földre. És tartsa

Schadek Antal kozmetikai és hölgy=

Telefon: 77-26 fodrász intézete Telefon: 77-26
BUDAPEST, IV. KER., VÁCI-UTCA 12 FÉLEMELET.

magasra a pezsgős poharat, a herceg felé. Így. Nagyon jól van!

Katónak a szivverése elállott a boldogságtól.

— Próbáljunk! — kiáltotta el magát a főrendező. — A herceg fölkel a karosszékéből, támolyogva tesz egy pár lépést a leány felé, aki őt az itallal kínálja. A küszöbön megjelenik a herceg felesége. Mereven, mint egy szobor, halad a terem közepére. A herceg megpillantja. Rámered. Lábai a földbe gyökereznek. — Nem jól van, Szeredai ur! Önnek sokkal nagyobb megütöközést, rémületet kell kifejeznie. Hiszen a herceg azt hiszi, hogy a felesége meghalt. Eltemették. S egyszerre megjelenik előtte a tivornya kellő közepén. Ujra! Ismételjük az egész jelenetet!

Szeredai magában káromkodott, de aztán iparkodott jobban csodálkozni az eltemetett felesége föltámasztásán. A főrendező ur végre is meg volt elégedve minden-
nel.

— Lámpákat fölcsavarni!

A világosítók rohantak. A Jupiter-lámpák a színre ontották vakító fényüket. A főrendező belefújt a kis sipba:

— Fölvétel!

Ugy ment minden, mint a karikacsapás. A halottaiból föltámadt asszony szerepében a hősnő oly kísérteties volt, hogy egy igazándi kísértet nem csinálhatta volna ezt a jelenetet jobban. A herceg elkialtotta magát: Ki innen! A dőzsölők ijedten rebbentek szét. A herceg még egy pezsgős palackot is fölragadott s feje föött megcsóválva, adott nagyobb nyomatekot felszólításának. Azután kihullott kezéből a palack, maga pedig odarogyott felesége lábaihoz. A gépész ezalatt egyre forgatta a fölvevőgép csavarját, s figyelte a jelzőtáblácskán: hány méter már a jelenet? A főrendező tapsolt:

— Kész!

S futott, hogy megcsináljon egy másik *diszletet*, amint a filmkészítés nyelvén a jeleneteket nevezik;

amelyek nem készülnek ám a darab egymásutánjában, hanem aszerint, ahogy technikailag elkészült és gazdaságosabb. Ha a szereplő művészek napidij mellett vannak szerződötve, akkor lehetőleg azokat a jeleneteket veszik föl egy nap, amelyiken ugyanaz a személyzet szerepel...

Ez volt a Katóka első debutja a moziban. Büszkén könyvelte el magában ezt a kis sikert, — ami azonban minden jelentéktelensége mellett is, máris némi kis irigykedést kellett a kollegáiban.

aporkai Kiss Margit.

Janka műterem felvétele.

— Jó uton vagy, Kató, egészen jó uton, — jegyezte meg Ricsi. — A samesz hoz ki kocsin; a főrendező előre hív; meglehetsz elégedve a kezdettel.

— Sőt már a Trézsi néni figyelmét is magadra vontad, — tóditotta a szóke — önagysága ugyancsak dühös pillantásokat vetett rád! Ez pedig a legnagyobb siker.

— Trézsi néni? Ki az a Trézsi néni?

— Vagy ugy? Hja igaz, még nem tudod. Bán Teréz, a kiváló művész, akit a Viktória-filmgyár még mindig starnak ad be a mozi-publikumnak. Mi magunk között csak Trézsi néninek hívjuk önagyságát.

— Ugyan ne legyetek olyan rossznyelvűek. Hiszen oly szép! És még egyáltalában nem is öreg...

— Jól tartja magát, annyi bizonyos. Negyven felé harmincévesnek látszani, ehhez is művészet kell: s önagysága ebben igazán elsőrangú művész...

— Eh! Ti veletek nem lehet birni! Nemcsak rossznyelvűek, de rosszmájúak is vagytok.

Csillag Ábris vetett véget a Trézsi néni szapulásának:

— Készen vagyunk, hölgyeim? Megyünk a Zugligetbe!

Most az egész társaságot autókra pakkolták: a budai hegyek közé robogtak külső fölvevelekre. A lányoknak ott a fák között kellett fuikározni, a tisztások

gyepén huncuzni a fölvevőgép előtt. Kató egész kellemesnek találta ezt a mozizást.

A nyári nap már lemenőben volt, amikor hazaindulhattak. Hogy várja már Katót az édes mamája! Istennem, — mostanában oly sok különóra van abban az irodában!...

A lány lihegve futott föl a lépcsőn. És csodálatos, — aznap este Kádár Ambrusné asszony nem volt odahaza. Valami fontos bevásárolni valója akadt, amit nem bízhatott az Ancsurára. Katót Szabó ur fogadta az előszobában.

— Jól kimaradtam, — nyújtotta neki kezét a lépcsőfutástól, nő meg a megfélemlítéstől is elpiulva, Katóka, — Egész mostanáig benntartottak az irodában.

A fiatalember hosszan, mélyen, szemrehányóan nézett a leány szemébe:

— Engem akar a falhoz állítani. Katóka? Mintha én nem tudnám, hogy maga mozizni jár...

NEGYEDIK FEJEZET.

Megismerkedünk Szabó Jani urral és az ő gondolkodásával a moziról, mint házassági akadályról.

Most vesszük észre, hogy történetünk folyamán már másodszor említjük Szabó urat, anélkül, hogy őt a t. olvasónak bemutatnánk volna. Nos, ez a bemutatás pár szóval megtörténhetik.

Szabó János ur a posta és távirtda szolgálatában állott. S reggeltől estig mindenféle rovatok lelkiismeretes kitöltésével szolgálta a közlekedés nagyfontosságú ügyét. Mindazonáltal, ha csak ennyit mondunk róla, ezzel még nem ismertettük meg Szabó János urat a maga teljes mivoltában. Mert az ifju postatisztviselő hivatali íróasztalát otthagya, nem vendéglőben, kávéházban, fiatal embereknél érthető kalandocskák hajszolásával töltötte az estéit, de a Kádár Ambrusnétól albréletben birt szobácskájába bevonulva, rendszeren az ő egyetlen, imádott ideálját fogadta. Ne gondoljunk semmi rosszat, mintha Ambrusné assz

zony tisztos hajlékában megtúrta volna holmi kétes nőszemély látogatását! Nem, — ez a hölgy látatlanul surrant be a postatisztviselő szobájába, forró csokot lehelt a homlokára s ennek a hatása alatt az ifju ismét az íróasztalhoz ült és sokkal több papírost elfogyasztott, mint egész nap a hivatalban; papírost, amelyen egyáltalán nem voltak rovatok. Ne kerüljünk a dologra: mondjuk ki nyíltan, hogy a postásifju verseket irt, — s hogy e verseknek mi helyesebben, ki volt a tárgyuk, azt az Ancsura leleplezéséből jól sejtethetjük.

Igaz ugyan, hogy e papirfogyasztásnak Szabó urra nézve semmi gyakorlati értéke nem volt, mert a rovatok lapok kitöltése sokkal többet hozott neki a konyhára, mint a rovatlanoké, mivelhogy lázas éjszakáinak természetéből alig jelent meg egy pár strófa a lapokban, — a Szabó ur egy ujságíró-barátjának a pártfogása révén, — de mikor egy-egy pár sor megjelent, aznap Szabó ur körül aranyfényben uszott a világ és semmiesetre sem cserélt volna még a posta- és távirtda vezérigazgatójával sem...

Szabó ur tehát most fájó szemrehányással nézett Katóra és azt mondta neki:

— Azt hiszi maga, hogy én nem nyomoztam ki, hogy magac-akugyan nem tudott elmenteni a régi

aporkai Kíss Ily.

Janka műterem felvétele.

vágyának és fölcsapott mozi színésznőnek?

Kató dacosan megrántotta a vállacskaját.

— Nos, igen. Mozi iskolába járok. Sőt ma már fölvétele is voltam. Mit bántja az magát?

— Mit bánt az engem? Maga nagyon jól tudja, hogy mit bánt!

— Egyáltalán nem tudom kitalálni.

— Ugyan, Katóka! Hiszen nem most először kerül ez szóba köztünk. Tudja jól, hogy mindig tele voltam aggodalommal, amikor ezekről a terveiről beszélt. S most már végképpen el vagyok szomorodva, amikor a terveit megvalósította. (Folytatjuk.)

HARAG NÉLKÜL.

Köszönöm néked a szépséget,
A fénylőpompás boldogságot,
És hogy a lelkem néha látott,
Kis szívem nagy királya, Téged,
Köszönöm néked a meséket.

Köszönöm néked, hogy szerettél
Régen egy álomszerű tájon,
Ahol sok vadvirág van nyáron,
S egy ösvény, melyen messze mentél...
És köszönöm, hogy elfeledtél.

ZSUZSANNA MÁRIA.

AZ ÉN LELKEM.

Lelkem Istenből egy parány!
Az anyja vágy, az apja bánat
S úgy jött a könnyek csónakán.

A lelkem fehér zárt lakat.
Tudom, mögötte nagy titok van,
De bántani, jaj — nem szabad.

Szürke madár, a szárnya tépett,
Kopott ruhában egyre fázik.
Ébren halott és álva éled.

Hangszer a lelkem! Égi hárfá,
Egy akkord a szférák dalából,
Amit elnyel a földi lárma.

Bus vándor. Büszke és hideg!
A szeme kér, az ajka hallgat — —
És sohse érti senki meg...

FÖLBÉY TYLL MARGIT.

TÜNÖDÉS.

Minek annak élni,
Akit elfeledtek,
Kit egy drága szivből
Könnyen kivetettek.
Mi keresete van
Annak e világba,
Kinek könnyét, buját,
Valaki nem látja?

Mért nem áll az félre?
Mért nem tér ki szépen, —
Hét törös szívével,
Könnyel a szemében,
Jajszót se hallatva,
Némán, mint az árnyék...
Az én bús szívem is,
Ugyan mire vár még?...

FLATT ZSÓKA.

Zsuzska hazamegy falura.

Irta Kiss Menyhért.

Hoffer, a bányauzem igazgatója jelentette:

— Nagyságos uram, vagyona a mai zárlattal öt-
millió koronára emelkedett... Alázattal gratulálok.

— Jól van, kedves Hoffer, ne fárassza magát.
Magát továbbra is megtartom.

Ezzel Müller István, a krassói márványbányák
boldog birtokosa átsétált a felesége kis szalonjába s
minden bevezetés nélkül így szólt:

— Elisabeth, az ősszel felköltözünk Pestre. És
férjhezadjuk a Zsuzskát...

Az asszony tágranyilt szemmel kérdezte:

— De hogy ilyen hirtelen? Miért oly sürgős a
Zsuzskán túladni?

— Itt három ember vehetné el. A főszolgabíró,
aki lump és kártyás. Az egyik mérnököm, aki szerel-
mes a leányba, de egész vagyona egy fogkefe, néhány
tucat gallér és nyakkendő. És báró Felsőváry, de hát
rokkant vitéz már a báró ur s tizenöt év óta azt költi,
amit majd az apósa fog kifizetni. Majd Pesten, ott az
ország aranyifjúságának színe-java. Nagy választék,
adunk néhány bált, megfordul ott az egész társaság s
majd meglátod, milyen tüzes támadást indítanak a
Zsuzska ifju szivecskéje ellen...

Elisabeth mama csendes, áldott, jó asszony volt.
Két csillag lobogott élete egén, a férje és a hirtelen
szőke, bájos Zsuzska. Hogyne egyezett volna belé a
pesti költözködésbe? És Zsuzska nem is lett volna
igazi temperamentumos lány, ha nem tetszett volna az
új élet a nagyszerű fővárosban. Egy kicsit sajnálta
ugyan a hegyeket, erdőket, patakokat, báró Felsőváry
csipős, de jóízű bókjait, de már messze járt a lelke,
abban a fel-felmosolygó, új, ragyogó világban, amit
úgy hívnak: Budapest.

Utolsó este, hajnal felé ábrándos muzsikaszó éb-
resztette fel, ujjongva törülte ki szeméből a hajnali
álmot. Kinézett a csipkefüggöny rojtjain. A cigányok
mögött állt Fehér Sándor, az ifju mérnök a vállalatuk-
ból. Arca fehér volt és mozdulatlan. Nem örült, sőt
szomorúnak látszott. A mama reggel megkérdezte:

— Ki bucsuzott téled muzsikaszóval?

— Fehér mérnök ur az irodából...

Több szó nem is esett róla. Már a következő
hetekben egy közismert pesti szalonban rajzolták körül
Zsuzskát.

— Ki ez a lágyszavu, andalgó járásu angyal? —
faggatták egymást a gavallérok.

— A krassói nábob egyetlen leánya, úgy is le-
hetne mondani: a márványmenyasszony...

Civilek és katonák verekedtek érte, de a magyar
honvédhuszárok itt is a legelsőek voltak. Egy vezérkari
kapitány gyors és snájdig rohammal vette be Zsuzska
szívét.

Imrey Barnának hívták, négy nemesi előneve, piros,
mosolygó arca és nyolvanezer korona adóssága volt.
De hát az öreg Müller beletörődött, hogy nagyon

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.

elromlott a mai fiatalág, talán nincs is vőlegény, kit ne kellene kiváltani a bankokból és zálogházakból. A kapitány határozottan szeretetreméltó, jó ivó, jó lovas, jó cimborá volt, s ha nem is fedezte fel Amerikát, de ezredes mindenestre lesz belőle. S ez is elég.

Elisabeth mama azonban úgy döntött, hogy várni kell. Nekik nem sürgős az ügy. Most azt kell mondani, hogy nem, hadd lássák a vezérkar diszét szomorunak. Hadd lássák a boldogtalan szerelmet.

S a mama ötlete pompásan bevált, illetve egészen új világításban mutatta be a lovagot.

A megkérés után egy hónapra rá, egy virágkezeskedő kerek ezer koronás virág számlát adott át Müller papának.

— Fizesse ki, aki rendelte — morfondirozott, de a végén, hogy a botrány híre szét ne menjen, mégis kifizette.

— Zsuzskám, — szólt a lányának másnap — nemcsak apád, de a legáldozatrakészebb gavallérod is én vagyok. Ami virágot eddig Imreytől kaptál, mind én fizettem ki. Ő csak megrendelte és az izlését adta bele...

Zsuzska sirt titkon egy hétig, de aztán új attilák, új frakkok jelentek meg és könnyen felejtett. A mama igen okosan jegyezte meg:

— Csak minél többen vegyenek körül. Nem lehetsz egy elhagyott poszt, megérdemled, hogy hadseregek, magas hivatalnokok, művészek és bankigazgatók verekedjenek érted...

És volt egy igen komoly udvarlója Zsuzskának a bankigazgatói karból is. Már közel járt ugyan a negyvenhez, tulzás nélkül is potrohosnak volt mondható, mégis hatott ordító eleganciája, úgy öltözködött, mint az elsőéves joghallgatók szoktak. Kissé furcsa volt, sőt nevetséges, de a lányoknál ez érdekes s ami érdekes, az tetszik is.

Kapott is a Zsuzska a születésnapjára (ezuttal harmadszor ünnepelték meg tizenhetedik születésnapját) egy aranynyelű lovaglóstort s egy kosár virágot, de akkorát, hogy az ajtó mindkét szárnyát szét kellett tární, különben nem tudták volna bevinni.

A bankigazgató ur pompás fogatot tartott s meghívta Zsuzskákat zugligeti villájába, hol minden szoba csupa régiség és iparművészeti, remekbe készült butorokkal volt tele.

Már arról tárgyaltak, hogy tekintettel a világháború által elzárt határookra, nem Nizzába mennek nászutra, hanem a Nordcapra. És akkor, egy nyári késő délután

egy lesóványodott, köhögős, viseltes eleganciájú hölgyet vezetett be a szobalány. Zsuzskát kereste.

— Kisasszony, tudom, szereti dr. Kemény Árpád bankigazgató urat. Én a sir szélén állok, a tudómet megette a sok varrás. Két lányom van, kiknek a bankvezér ur a keresztapjuk, de már ritkán gondol velük. Vegye pártfogásba a két kis árvát. Ne hagyja őket elveszni, ha anyátlanok lesznek. Hiszen ön jó, oly nemes, oly megértő, mint egy földreszállt angyal.

Zsuzska egyik ámulatból a másikba esett. Tetszett neki a gyámihivatal, csak nem tudta, hogyan jut hozzá?

A szíve megtelt könyörülettel a kis lányok iránt, de legközelebb epés gunnyal kérdezte meg a tiszteletreméltó bankvezért:

— Mondja csak direktor, miért nem fordul ön közvetlenül hozzám, ha a keresztgyermekai gyámolításáról van szó, minek küldi ide a szentencsétlen édesanyát?

A bankvezér lángvörös lett, s többé nem jelentkezett. A következő télen egy nagytehetségű festőművész lovagolni tanult a kedvéért, és meg is festette Zsuzskát lóháton, a kép díjat nyert a tárlaton s Zsuzska egy szép napon arra ébredt, hogy egy művészet volt előtte szent: a festőművészet, egy ember érdekelte őt: Nagy János, a Münchenből, Stuck mester mellől hazakerült ifju sas.

Aztán egyszer egy hangversenyen, hol Nagy János az egyik színház drámai hősnőjét kísérte fel, így szólt a mesterhez Zsuzska:

— Az én Fecskémnek sokkal kelle-

mesebb organuma van, mint e törött vázának. Minek kíséreti?

Nagy Jánost meglepte a vallomás.

— Nem hittem, hogy ilyen maliciózus tud lenni. Mi művészek érdeklődünk minden iránt, ami szép és érdekes. Igaz, hogy a művésznő régi, ódon váza, de érdekes benne, mint ahogy magában a fiatalága, ami annyira bájos...

Mikor elbucsuzott, rá se nézett, kezét se adott Zsuzska. A hangjait is, mintha egy nagyon messze eltávolodott ember hallatta volna.

Minek magyarázza, hogy mit szeret a művész az öregségben és a fiatalágban? Ez valami más Nagy János, varázslát, bűbáj játszik vele, nem az a férfi, kit eddig a lelkében rejtegetett. A saját portréját kikapasztotta a szalonból, hogy ne emlékeztesse rá. A hátsólovát is eladatta, mert a művész a lovat roppant

Siadnicka Helén grófnő.

d'Ora műterem felvétele.

megkedvelte, s ha kiértek a városból, kicserélték a paripákat, a változatosság kedvéért.

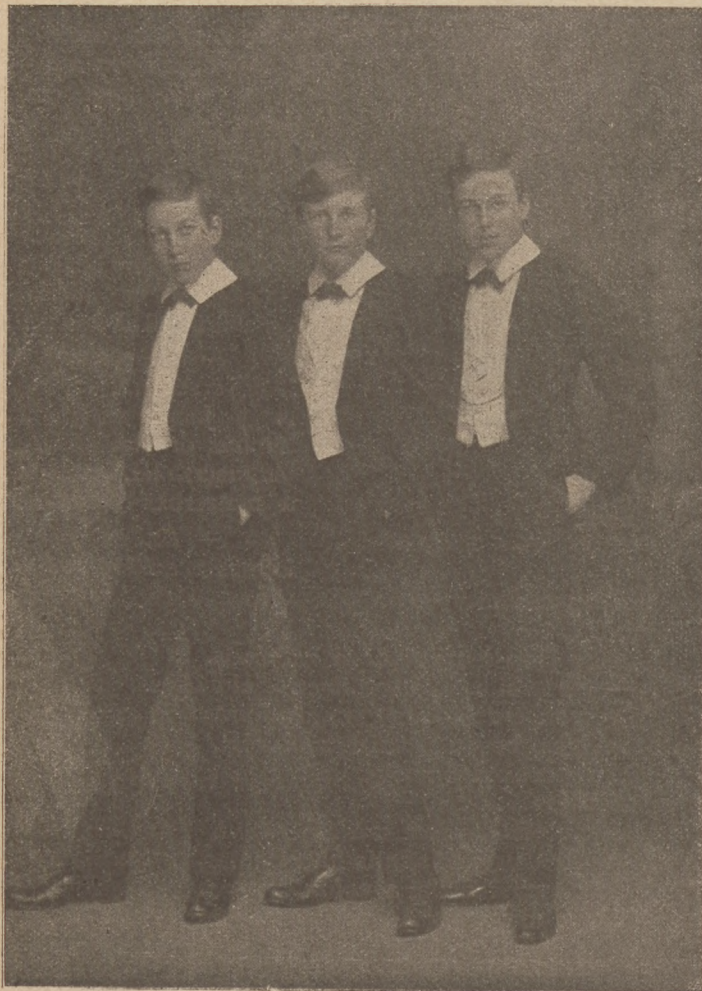
Egy évi szünet következett, míg Zsuzska annyira kitakarította Nagy János emlékeit, hogy új hittel és új illúzióval hallgathatta a Grál-lovagok tündérmeséjét. Ezuttal Irma néni, a Zsuzska legkedvesebb barátnője elegáns és finom szalonjában történt az esemény. Irma néni gyöngéd és mindent megérező asszonyi lelke megsejtette, hogy a Müller-ház nagy vagyonához jól illenék egy grófi korona. Bemutatták tehát gróf Fogarassy Gidát. Az ifjú ember segédfogalmazó volt az egyik miniszteriumban, de hát senki sem kezdheti az államtitkárságon. S karrierjéhez megvoltak a szárnyai, gróf volt s az osztálytanácsosa is azt mondta, ki nagyon szervilis lélek volt különben: kérlek, méltóságos grófom!

Zsuzskának tetszett a gróf. Elegáns, vékony fiú volt, halk, tompított beszédű. Nem volt érzelgős, nem volt benne semmi nyárspolgáris, hüvös és tartózkodó, de ez volt benne a vonzó.

Elisabeth mama mosolyogva biztatta:

— Látod, virágom, hamarabb méltóságos asszony leszel, mint az anyád. S ha Isten családot ad, a gróf Fogarassy név varázsa kíséri mindenfelé...

Tetszett is módfelett Zsuzskának, ha jött a gróf Gida és ujságolta: »Az erdélyi hercegnő ma úgy jelent meg a kaszinói vacsoránál, mint egy lovárnő. Borzasztó, mennyire festi magát, s milyen tarkán eltözködik!« És soha másról nem beszélt, mint a hercegnők, grófnők, bárónők ruháiról, lovairól, történeteiről. Gida gróf teljes tudatában volt származása értékének. Mikor megnyilatkozott, így fejezte be vallomását:

Kinsky Baltazár, Zdenkó Sándor és György grófok.

Prasser műterem felvétele.

— Kedves Zsuzska kisasszony, ezek után a Fogarassy grófok egyeilen férjfarja, a nagy Fogarassy Adám unokája megkéri az ön kezét...

Zsuzska meghatottságában mind a kettőt odanyújtotta. Már publikálták is az eljegyzést, mégis visszament a párti. Hogy miért? Zsuzska félig tréfából, félig komolyan szemére vetette vőlegényének, hogy az a hír járja, hogy a pénzéért veszi el.

— És mit hisz maga felőlem?

— Nem tudom, mit higyjek.

— No akkor igazán nem veszem el.

És elmaradt. Azután új emberek jöttek, de valami keserűség, guny lett ur a lelkén, nem tudott hinni, nem tudott felmelegedni.

Közben kitört a háború és akik itthon maradtak, sehogysem voltak Zsuzska inyére. Még egy-két nagyobb házibálon résztvett, de a régi jókedve nem tért vissza. Meg is kérdezte egy ebéd után a papát:

— Mondd csak, papa, muszáj a lánynak mindenáron férjhez menni? Mert én sohasem fogok már...

A papát mélyen elsomoritotta ez a keserű beszéd. Julius helyett már május végén lementek a krassói birtokra. Nagy volt a megrökönyödés a vármegyében. Három évig Pesten bálozott Müller Zsuzska, mégis pártában maradt... Azért nem is ment a kis város emberei közé a Zsuzska. A hegyeket, erdőket, réteket bujta, lovagolt és olvasott és hallgatta a madarak énekét az erdősélen. Egy ilyen magányos sétáján történt, hogy a patak magas partjáról a kalapját a szél kikapta és lesodorta a vízbe. Tehetetlenül nézett utána, mikor észrevette, hogy a mogyorófabokrok közül kilép egy tábori szürke uniformis, elkapja és feléje igyekszik.

— Ni, hiszen a főhadnagy ur Fehér Sándor, a mi volt mérnökünk.

— Igen, az volnék. De már sietek is. Tessék a kalapja, Zsuzska kisasszony...

— Ne siessen, hiszen biceg is. Miért fut tőlem? Inkább adja a karját, hadd vezessem én... Hiszen értünk sébesült meg.

Fehér Sándor makacsul hallgatott.

— És mondja, megnősült-e, van-e felesége, családja?

— Nem. És nem is fogok.

— Talán csalódott? Talán szeretett egyszer valakit?

— Mindez a múlté. Én lezártam az életemet. Megsántultam testileg, lelkileg. Amíg tart ez az élet, csendesen megleszek valahogy...

Már majdnem a faluban jártak.

Zsuzska nézte, nézte a Sándor becsületes, nyílt arcát. Mennyivel derekabb ember, gondolta, mint azok a jól fésült pesti gavallérok. Aztán csupa melegség és szeretet volt a hangja.

— Fehér Sándor egyszer éjjeli zenét adott nekem és sok szépet mondott. Nem feledtem el... És magának kell valaki, aki karonfogja. Megérdemli, mert jó és becsületes. És olyan kevés az ilyen derék, becsületes férfi, Sándor...

A szeme is átnedvesedett, hirtelen bucsuzott a kastélykapu előtt. S akkor este elhatározta, hogy a Fehér Sándor felesége lesz.

Brachfeld J.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonások.

Uri ruházat mérték szerint. Tábori selgemingek.

Női és férfi kész felöltők

Segesváry Mädy.

Photo-Club felvétele.

A Társaság

Olvasóinkhoz. Tekintettel arra, hogy Magyarország megszállott területein az ellenség a magyar nyelvű hírlapokat sem nem szállítja, sem nem kézbesíti, kénytelenek vagyunk vele, hogy A Társaságnak ilyen területeken lakó előfizetői részére járó példányait egyelőre visszatartsuk. Természetes, hogy ezeket az előfizetett példányokat gondosan gyűjtjük és mihelyt tisztul a helyzet és a posta megindul, pótlólag azonnal előfizetőink kezéhez jutattjuk. Ha azonban bárki, akinek példányait visszatartjuk, arról értesít, hogy lakóhelyén a hírlapok rendszeresen megérkeznek, kérjük, tudassa ezt velünk levélben, hogy lapunkat címére haladéktalanul továbbítsuk.

*

Dr. Bing Edét, lapunk munkatársát megtisztelő kitüntetés érte. Amerika legnagyobb távirati ügynöksége, az »United Press of America« megbizta őt trustjének magyarországi vezérképviselőjével. Az United Press of Amerika, amelynek helyiségei az ismert newyorki »World« épületben vannak, egyedül Amerikában 700 lapot lát el, amellet az egész japán és angol sajtót, úgy hogy összesen több mint 1200 lapot szolgál ki hiranyaggal. A mai politikai helyzetben természetesen kiváló örömmel regisztráljuk dr. Bing Edének e nagyfontosságú megbízatását.

*

Abbáziában.

Abbázia, 1919. január 3.

Tizenegykor indul Fiuméből s négy órakor tér vissza a hajó Abbáziából. Nehogy azonban azt képzelje valaki, hogy Fiumében már csak meg kell váltani a jegyet s nyugodtan fel lehet ülni a hajóra. Fiume nemzetközileg megszállott hely, Abbázia pedig egyelőre olasz kézben van, külön engedély nélkül senki nem hajózázhat át az Adrián. Bianchi olasz ezredes, a megszálló csapatok vezérkari főnökének Fiume, Abbázia s a szomszéd terület látogatására kiállított engedélyével zsebemben zavartalanul mozoghattam mindenfelé. A Dánielmolról indultunk. Angol, amerikai, olasz, francia, japán csatahajók között futott ki a hajónk a fiumei kikötőből. A kikötő szélén az Adria-társaság legszebb hajója, a »Ferenc József király« fehérlik, Fedélzetén olasz őrlépked, bordái körül sikoltva röpköd néhány püharöptü sirály.

Utazás még kevés vállalkozik a rövid, de állítólag nem veszélytelen utra, mert elvéve ma is halásznak még bolygó aknákat, robbanás még a legutóbbi napokban is történt.

A hajót az abbáziai parton olasz őrség fogadja, minden kiszálló utast szigorúan megvizsgál. Átsétálok a kúrparkon. Tavasz illat. A park buja zöldjében a szokatlanul enyhe téli időjárás sokszáznyi bokrot borít virágba, a rég nem látott tropikus növényzet szép időkre emlékeztet. Az elhagyott padok körül mély nyugalom, egy-egy katona áll csak itt-ott őrt, asszonyfecsegés, gyermekkacaj nem veri fel a pálmák szomorú csendjét.

Civillel alig találkozom, a Quarneró táján azonban nyüzsgő a sok katona, a rekvirált villák nyitott ablakából olasz dalok hangját hajtja felém a könnyű, tengeri szél. Jól megtermett, napbarnított legények az olaszok. A tisztok a parti sétány mentén sűtkéreznek, munkájuk, azt hiszem, nem sok lehet. Az esetleg Abbáziába vetődő civilnek csak a Grand Hotel áll rendelkezésére, a többi pensio és szálló zárva maradt, a kórházza vedlett Stefánia is még háborus álomban pihen. Szokatlanul furcsa Abbáziát ennyire elhagyatva látni. Az üzletek közül alig van egy-két helyiség nyitva. A villanyos azonban vigan közlekedik, öt perc alatt Voloscába repít. A Hubertus-villában meglátogatom Dárday Sándorékat. A kegyelmes ur frissen, vidáman siet elém, az önkéntelen számkivetés e szép helyén őszintén megörül a honfitársnak.

— Semmi bajunk, jól megvagyunk, az olaszok kifogástalanul viselkednek. A tisztekkel gyakran találkozunk, sérán, az Adria-klubban, házukhoz is el-ellátogatnak. Jómodoru, előzékeny, kedves emberek. A lakossággal is jól bannak, ingyen-kenyeret osztogatnak, eddig a hus is olcsó volt, sajnos az első argentiniai szállítmány már elfogyott.

Egy kicsit politizálunk is.

Az állami számvevőszék nyugalmazott elnöke, Jugoszláviára vitte át a szót:

Különös jelenség, hogy Oroszország felbomlásával az ottani különböző törzsek és szláv fajok *különválnak és önállóságra* törnek, — míg a délszláv fajok, melyek épp oly különbözők, *egyesülésre törekszenek*. E jelenségnek pszichológiája igen egyszerűen abban áll: hogy Muszkaország felbomlásában a különböző törzsek és szláv fajok felszabadulásukat látják, — míg a délszláv fajok egyesülési törekvése *a hatalom elnyerésére irányul*, melyben mindegyik részt akar nyerni. Én szimpatiaival viseltetem a jugoszláv állam alakulása iránt, sőt hivatalos állásomban is Horvátország önállósága mellett küzdöttem,

de sajnos eredménytelenül. Most már eső után nem kell köpenyeg.

A minden veszedelmek kutforrásául szolgált Balkán-szövetséget szerencsétlen agrár-politikánk hozta létre s kovácsolta össze olyan erőssé. Az első nagy Balkán-háboru alatt, itt Abbáziában mondtam egyszer Darányi Nácinak: ennek a háborunak te vagy az oka. Tréfásan tiltakozott az ellen, hogy én őt oly nagy embernek tartom. Évek múltán, már a világháboru alatt, az első szerencsétlen szerb debacle egyik kritikusi fázisában ismét találkoztunk. A dolgot akkor már nem olyan tréfás hangulatban tárgyaltuk s én szomorú komolysággal jegyeztem meg 1914. decemberében: attól tartok, hogy a jövőben a mi számunkra fogják a ki- és beviteli kontingenst megállapítani.

S mintha közel állnánk a voloscai jós jóvendölésének szomorú teljesüléséhez.

D. I.

*

Gordon, angol tábornoknál.

Fiume, 1919. január 3.

Az Európa-szálló sarkán három bérkocsi vesztegel. A lovak vének, nyuzottak, a batárok e lovaknál is öregebbek, piszkosak. Ötven koronát kér az egyik, a harmadikkal harmincban megalkuszom. Ennyiért visz ki a félórányira fekvő Susákba. Kődös eső szítál, jólesik a szépen világított, kellemesen fűtött *Adria*-szanatóriumba lépni, melynek bejáratát kakiruhás fiatal angol őrzi. Az angol parancsnok nevének említésekor szó nélkül beereszt a házba.

Okos emberek az angolok. Sohasem laknak város közepén, ha választaniok lehet, távol a háztömegetől, lehetőleg kert-közepén, tenger közelében választanak

herceg Windisch-Graetz Alfréd.

Zimmerauer műterem felvétele.

lakóhelyet. Oxfordi diákkínézésü, kedves modoru angol hadnagy veszi át kalauzolásmat s vezet be *Gordon* tábornokhoz, a fumei megszálló angol csapat parancsnokához.

A tábornok egyszerű berendezésü dolgozó szobában fogad. Íróasztalán könyvek, térképek, a széken, pamlagon angol folyóiratok elszórt példányai.

Első szóra katonásan szigorú, hosszabb társalgásunk folyamán végtelen jószívü, okos, kedves embernek, — igazi angolnak — ismertem meg a tábornokot.

— Félek, hogy csalódnai fog, — kezdi a beszélgetést a tábornok. Hasztalan remél nagyhangu politikai nyilatkozatot, állásomnál, de meg hajlamomnál fogva is, nem szeretek, no de nem is szoktam politizálni.

— Magánvéleményt azonban csak fejezhet ki tábornok ur. Mint régi angolbarát, egykori oxfordistát érdekel megtudnom, mi a véleménye ma egy angol gentlemannek, rólunk, megvert, legyőzött magyarokról?

— Ismétlem most is, csalódnai fog, ha feltételezi, hogy udvariasságból kedvező választ adok. Őszintén, nyíltan fogok beszélni. *Az önök katonái kegyetlenségben semmiben sem különböztek a bocheoktól.* Bejártam a frontokat, érdeklődtem az önök által megszállva tartott területek lakosságánál a megszálló csapatok viselkedése telől. *Mindig azt a választ kaptam, hogy az önök katonái viselkedtek a legszigorubban. Kiméretlenek, durvák voltak.*

— Végtelenül fáj, hogy éppen az Ön szájából hallom ezt, tábornok ur. Azonban egy dologra emlékeztetnem kell. Ne hasonlitsa össze a magyar katona természetét az északon lakó népfajok vérmérsékletével. A magyar ember temperamentuma más, mint például az angolé. Minálunk béke idején is bicskával intézte el a somogyi legény vasárnaponként szerelmi differenciáit, csodálható-e, hogy négy évi állandó harcratüzelés után nem keztyüs kézzel simogatta, akit addig ádáz ellenségének ismert.

— Ne értsen félre. Én még a régi szép időkből ismerem az önök országát, tudom hibáikat, de ismerem erényeiket is. Önök gazdagok, boldogok voltak s a saját hibájukból tönkrementek. Mert bocsásson meg, az *nem kifogás, hogy önök most idegen befolyás áldozatának tüntetik fel magukat. Mért nem voltak elég erősek és jellemzilárdak, hogy ellentálljanak annak a belolyasnak, melyet Németország és elsősorban Ausztria csak rákényszerített önökre, s melyet az ország állítólagos többsége nem akart, nem helyeselt?! Gyengeségükért most szenvedniök kell.*

Több személyes ismerősöm, barátom volt a monarchiában, sokat vadásztam Önöknél a *Hunyady*-akkal, a *Salmok*-kal, mindig rokonszenveztem a magyarokkal, az *elmúlt négy és fél év dolgait azonban még sem lehet csak úgy egyszerűen máról-holnapra elfelejteni.* Mindenki viselni tartozik tetteinek következményeit.

A tábornok ezután megfordította társalgásunk irányát s ő kérdezett:

— Milyenek az állapotok, milyen az élet Budapesten? A vasut-, a villanyosközlekedés? Hogyan és kik tartják fenn a rendet? Milyen a pénz értéke? Milyen az út Fiuméig? Hát az *oroszbefolyásnak* látszik-e már a hatása?

Majdnem egy óra hosszat tartott beszélgetésünk.

— Remélem, megérem még az időt — mondtam

Gyermekdivat-szalón Pressburger G.

Különlegességek fiu- és leánykaruhákban. Éredeti modellek fiatal leányok számára.

Budapest,
IV., Kigyo-tér 4. sz.
(Félelelet.)

Illos Flóra.

Illos Endre.

Janka műterem felvételei.

búcsúzás közben —, hogy ha majd legközelebb angol földön lesz szerencsém tábornok urral találkozni, jobb véleményel lesz rólunk magyarokról.

Mosolyogva nyújtott kezét:

— Mondja el otthon, hogy egyénileg ma sem haragszom a magyarokra, ismert erényeiket ma is becsülöm és szeretem. God bye! A viszontlátásra!

D. I.

*

Sancho Panza királysága. Szorongó, zsufolt nézőtér, a földszinten és a paholyokban szép asszonyok, szigorú kritikusok, sőt Beöthy Zsolt, az úgy határozottan komoly, ha még úgy Sancho Panzáról és királyságról van is szó. És valami pikánszű kíváncsiságot is vettünk észre a főpróba közönségének arcán: micsoda tréfára volt kedve Lengyel Menyhértnek a nemes Don Quijote hűséges fegyverhordozójával, szimbolum-e a számár, vagy csak primadonna a játékban, mely az élet képe a színpadon. A kíváncsiság, valóban, jogosult volt 1919 januárjában, de a kielégülés, valljuk meg, nem teljes. A szerző nehéz utra tért, amikor komoly és keserű igazságokat, szomorúan aktuális morálokot szavaltat olyan darabban, mely voltaképpen operett. Az olaj nem keveredik össze a vízzel. És a hórihorgas máncshai lovag és pocakos famulusa alakján csillogó tiszta humor nem fér meg az udvaroncok bohóckodása és a vacsorajelenet trükkjei mellett. A számár hol szimbolum, hol primadonna. A kormányzói köpeny jól fest a hátán, de — és ez határozottan a füles érdeme — sokkal bájosabb, amikor okos, szép fejét figyelemmel nyújtja föl *Rózsahegy*i kedves arca felé. A jeles művész aranyos volt a játékban, pompás humora dominálta mind a négy felvonást. A lovagot egy *Sugár*

nevű színész játszotta feltűnő sikerrel, szinte megdöbbenően elhitette velünk Cervantes halhatatlan alakját. Elegáns udvarmester volt *Gál*. k. v.

*

Gombaszögi. A neve mindig aktuális, mióta szép meleg szava először csengett a színpadon. Minden új szerep új diadalt jelentett ennek a névnek s a viselője a szívünkbe lopta magát forró estéken a rivalda előtt. Megszerettük és el sem tudtuk képzelni a vidám muzsát mosolygó alakja nélkül. És most, — a sors néha kegyetlenül igazságtalan — egy váci-köruti bérház folyosóján szörnyű tragédia szomorú hősnője lett a színész és két vak golyó fájdalmasan torzította a kedves arcot. Miért? — lázad föl a kérdés és nincs rá felelet más, csak a fatalista fekete bölcsessége: így volt megírva, így kellett lenni. Miért tapos a virágra durva láb, miért tallóz a halál éretlen vetésben, miért lesz gyűlöletes a szép és a rut, miért vigyorog az imádat oltárán? — megannyi miért, amire némán hallgat az élet, ez a titokzatos szfinksz, melynek találos kérdéseit te sem fejtet meg, halandó, a tulsó parton innen. Színházi örületről beszélnek, bomlott idegekről, ferde rajongásról, amit mesterségesen szít a nyomdafesték. Pedig — mikor értjük már meg? — nem mi vagyunk az élet urai, hanem az élet ur mi-rajtunk és mi lehajtott fejjel engedelmeskedünk. Ma kereszties zarándoklattel indul az ember a szentföldre, holnap az istentelenség mámorában lejt tancát, — ki tehet róla? A lepke elég az esti lángban és ragyogó napfényben fálnak csap a denevér. Sorsa kerget minden élt a földön és csak a lélek ejt egy láthatatlan könyvet, amikor kétségbeesetten néz körül és a hit szirtjét keresi, ahol megpihenhet.

Rácz Dániel

Női jelöltök, angol kosztürrök és alkalmi toilették, blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sárgóncim „Roberács”
Telefon: 167-02

Budapest,
IV., Kigyó-utca 2.

Eredeti modellek állandóan raktáron.
Friedenthal női divatterme

Robes. Manteaux. Jourrures. Blouses.

Telefon: 121-63.

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

A művész diadalutja. (Szerelmi dráma 5 felvonásban. Lehár Ferenc új zenéjével, rendezte Justiz Emil, bemutatta a Corso január 9-én.) Lehár Ferenc a kiváló zeneszerző, akinek fülbemászó, bűbajos melódiáit az egész világon éneklük, egy nagyszerű magyar filmjátékhoz irt most új muzsikát s maga játssza a darab egyik főszerepét is. Egy magyar gyár, a *Star* modern technikai felkészültsége és nagyszerű művészi személyzete tette lehetővé, hogy az immár elkészült darab igaz szenzáció erejével hasson. Az 5 felvonásos filmdrámát, amelynek címe *A művész diadalutja*, január 9-én mutatják be a Corsóban. Lehár maga játssza el a filmen a darab egyik főszerepét olyan művészi ábrázolással, hogy általános csodálkozást fog majd kelteni. A filmet a *Star* igazán páratlan áldozatkészséggel, tökéletes művészi kiállításban hozta színre. Justiz Emil rendező az érdem, hogy *A művész diadalutja* egyúttal a magyar filmgyártásnak is diadalutja. A darab főszerepeit Leháron kívül *Lóth* Ila és *Elga Beek* a *Star*, *Hermann Romberg* a Burgtheater tagja, továbbá *Karczag Vilmos*, a Theater an der Wien igazgatója játsszák. A filmhez irt külön Lehár-muzsikán kívül a *Vig özvegy*, *Luxemburg grófia*, *Eva*, *A pacsirta* és a *Végre egyedül* operettek muzsikája is mint betétek adatnak elő a zenekar által. A hatalmas sikerű slágerkép mellett továbbra is műsoron marad a *Vihar után* című háromfelvonásos *Star*-film is. A bemutató iránt oly nagy az érdeklődés, hogy a jegyek nagyrésze máris elővételben kelt el. Ajánlatos tehát, hogy a nagy tolongás kikerülése végett a közönség már a délelőtti órákban előre vátsza meg jegyét.

DIADALUTJA
PEWEDER

Mindenütt kapható.

Nehéz kérdés.

Irta M. Hrabovszky Julia.

† (Amint azt a férfi megoldani akarja.)

I.

— Hogyan? Étsy Klára, a neves festőművész nő volt a feleséged? — kérdezte Sárközy Feri meglepetve.

Bodolay Dénes, ki egy tátrafüredi sétányon véletlenül találkozott tíz év óta nem látott ifjúkori barátjával, Sárközyvel, igenlőleg bólintott és némi iróniával felelte:

— Igen, Étsy Klára, a nemes művész nő. Azaz nemcsak volt, de még most is a feleségem, mert nem vagyunk törvényesen elválva, csak különválva élünk. Ősmerted Klárát?

— Persze, hogy ismertem, — felelte Sárközy hévvel — a feleségem és én pár év előtt néhány hetet együtt töltöttünk vele Velencében és nagyon megszerettük. Bájos, elragadó asszony, hogy voltál képes tőle elszakadni? Mi történt közte?

Bodolay rejtélyesen mosolygott, aztán talán önkénytelen sóhajjal felelte:

— Nehéz kérdés az, barátom, ami közöttünk felmerült, de a fődolog, hogy nem illünk együvé... ellentétek vagyunk.

— És ezt nem láttad házasságtok előtt? — kérdezte Sárközy professzionális rosszalással, mert a bírói karhoz tartozott. Nem elég sokáig ismerted őt?

— Klárát már leánykorában ismertem és szerettem, — felelte Bodolay — de ő akkor máshoz vonzódott és annak a felesége lett. Mikor tizenöt év múlva újra találkoztunk, Klára özvegy volt, szebbnek, érdekesebbnek találtam őt, mint valaha, a régi szerelem újra lobot vetett a szívemben és bár feltett szándékom volt soha meg nem nősülni, mert a legényélet nagyon megfelelt a természetemnek, mégis rövid időre rá megkértem és feleségül vettem. Eleintén nagyon boldogok voltunk, bár hamar észrevettem, hogy Klárát nagyon elkényeztették a hozzátartozói, a világ. És nemcsak a nagyvilági nő bája, lebilincselő modora, de az ünnepektől asszony uralomvágya, követelése is erősen megvan benne. Agyonbecézve mások által, azt akarta, hogy a férje is imádja, kizárólagosan csak őt szeresse, más asszony né osztozzék a szeretetében.

— De ehhez, úgy hiszem, joga volt — vágott közbe a bíró nevetve.

— Joga a törvény szerint, — felelte Bodolay fölényes mosollyal — de egy okos asszony belátja, hogy bármennyire is szeresse a férje, nem érheti be csupán ő vele.

— Ohó! — szólt közbe Sárközy protestálva.

— Nem érheti be, — folytatta Bodolay meggyőződéssel — mert a férfinak változatosság kell, a férfi poligám természet. Okos asszony ezt megérti, szemet huny és hallgat. Klára feltétlenül hűséget követelt, élére állította a dolgokat és bekövetkezett az elkerülhetetlen, a szakadás.

— A hibás tehát te vagy?

— Nem érzem magamat annak, — felelte Bodo-

CUENDET CONSTANT

svájci órák Budapest, IV. Kigó-tér 5.

Az órák szakmát felölelő összes zseb-, napp-, fali- stb. órák raktára. Alapítva 1862.

KARCSATTÓRÁK. IAVITÁSOK. KATONAÓRÁK.

lay hevesen — természetét nem változtathatja meg senki sem.

— Bizonyos dolgokban azonban kötelesek vagyunk természetünkön erőt venni, — mondta a bíró — az új házások két idegen elem, mely csakis kölcsönös koncessziók árán olvad egybe.

— Mindenesetre baj volt, — folytatta Bodolay — hogy későn kerültünk össze, mikor mindkettőnk egyénisége már tulságosan kialakult ahhoz, hogy egymáshoz simulhasson. Klára nagyon is erélyes, tulságosan öntudatos, nincs benne megalkuvás... nem elég nőies.

— Ezt nem tapasztaltam. Erélyes, igen, de azért igazi nő: jóságos, bájos.

— Az igazi nő, — felelte Bodolay ingerülten — ha kis csalódás éri, fellázad, sir, de azután megbocsájt. Klára összepakolt és szó nélkül elment.

— De mi okból? Hütlenségen ért?

— Nem éppen, — felelte Bodolay bizonyos zavarral — de a dolognak az volt a látszata, bár bevallom, azért, mert megházasodtam, nem volt szándékom mindenről lemondani. Klárának nem lett volna szabad elfelejtenie, hogy negyven éves koromig legényéletet éltem, ez idő alatt hozzászoktam a függetlenséghez, a szabadsághoz. Mielőtt másodizben találkoztam Klarával, két év óta barátnőm volt egy nagyon édes, ragaszkodó szép fiatal leány. Nem titkoltam ezt Klára előtt és természetesen megígértem, hogy szakítani fogok a leánnyal. Lényegében szakítottam is, de a szegény teremtés, bár sohasem ígértem neki házasságot, mégis abban reménykedett, hogy előbb-utóbb nőül veszem és olyan szerencsétlennek mutatta magát házasságom fölött, hogy megszántam és koronként találkoztunk.

— Ez nagy hiba volt... Ezt nem lett volna szabad tenned.

— Ez nézet dolga. Én azt a leányt nem taszítottam el olyan kegyetlenül magamtól. Ragaszkodtam hozzá, mint egy testvérkéhez, szándékom volt őt jól férjhez adni. Mindezzel nem ártottam Klárának. És végre is Margitnak — így hívják a leánykát — régibb jogai voltak. Klára miatt hagytam el őt. Klára, a feleségem, vagyonos, jómódu asszony lett, ezer előnyben, kárpótlásban volt része, Margit mindentől elesett.

— Kárpótolni kellett volna őt anyagilag, — mondta a bíró szigorúan — ezzel eleget tettél volna kötelességednek. A feleséged tehát megtudta, hogy találkoztok?

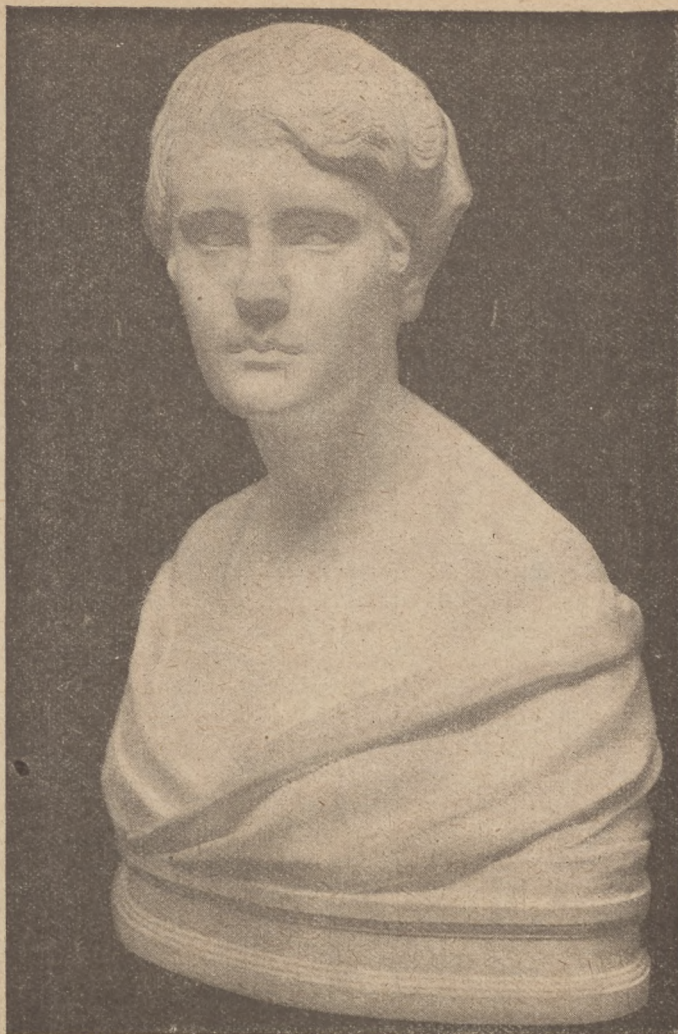
— Oh, több történt annál... egy este együtt talált minket egy budai félreeső kis kerthelyiségben, ahová ama hiszemben, hogy én barátaimmal töltöm az estét, budai rokonával jött vacsorázni. Nagyon kellemetlen találkozás volt.

— Azt elhiszem. És nem tudta a feleségedet kiengesztelni?

— Nem tudtam. De nem is akartam, mert dühös voltam rá, minthogy sokáig azt hittem, ő utánam lesett és a kabátom zsebében felejtett levélkéből tudta meg, hol vacsorálok Margittal és meg akart szégyeníteni. Csak későbbben győződtem meg, hogy végzetes véletlen vitte őt azon estén abba a kis eldugott vendéglőbe. Mert én hiszek az ilyen végzetes véletlenekben, melyeket tulajdonképpen csak mi látunk véletleneknek, alapjában véve pedig azok csak egy magasabb erő céltudatos cselekvései.

— Ha igazán szeretted volna a feleségedet, nem tudtál volna olyan könnyen belenyugodni a helyzetbe, — vélte a bíró — de te jobban szeretted Margitot, azért nem fájt neked az elszakadás Klárától.

— Ez nem egészen így van, de mondd inkább

A téli tárlatról: Mátray Erzsi, a Nemzeti Színház művésznője. Szentgyörgyi István szoborműve.

azt, hogy Margit szeretett engem jobban, mint Klára. Mert Margit imád engem, Klára ellenben imádatni akarta magát és uralkodni akart felettem teljesen.

— Nem vonom kétségbe, hogy a kis barátnőd szeret, — felelte Sárközy — de az is bizonyos, hogy ragaszkodásának mutatását már helyzete is megkívánja. A szerető mindig bizonytalan talajon mozog, míg a feleség biztos alapon állva, joggal követeli férje hűségét.

— Joggal... joggal — fortyant fel Bodolay. — Társadalmunk berendezésében az éppen az ostobaság, hogy ilyen jogokat ad a nőnek és a férfit esküvel kötelezi olyanra, amiről az előre tudja, hogy megtartani nem lesz képes.

— Már megbocsáss, — mondta a bíró méltatlankodva — de szomorú volna, ha nem lenne jó házasság is a világon. Vannak hű férjek is.

— Igen, a mulyák, vagy akik nem tudnak más-hol érvényesülni...

— Ez nem áll... Egy komoly férfi, aki szereti a feleségét, nem fog »kis nők« után szaladgálni és azért nem mulya — mondta a bíró önérzetesen.

— Sohasem csaltad meg a feleségedet? — kérdezte hirtelen Bodolay a bírótól.

Sárközy kissé zavarba jött e hirtelen támadásra.

— Nem akarom jobbnak mutatni magam, mint a minő vagyok, — felelte pillanatnyi habozás után — de bátran állíthatom, hogy szeretőim nem voltak, a feleségem mindig az első volt nekem, kivüle senkit jobban nem szerettem. És nagyon szerencsétlen lettem

volna, ha ő felfedez apró, a helyzet által provokált eltévelyedéseket, amelyeket nem lehet hűtlenségnek nevezni, minthogy az ilyesmi csupán fizikai kényszer, amihez a szívnek semmi köze. Ilyen esetek előfordulhatnak egy házasság életében, de a férjnek minden körülmények között kötelessége felesége érzékenységét, illúzióit kímélni.

— Azaz hazudják, alakoskodják. Az én elveimmel ez nem fér össze — jelentette ki Bodolay erélyesen. — Házások között első legyen a teljes őszinteség. És az asszony, aki nem gyermek többé, aki másodízben van férjénél, értse meg, hogy a férfi természete poligám és nem monogám... Nézzük a természetet, az állatokat... A kakast például a baromfiudvarban.

Sárközy felnevetett:

— Brávó! Te a baromfiudvar után akarod az emberek életét berendezni?

— Miért ne? Mikor az állatok ösztöne az emberben is megvan, — felelte Bodolay makacsul — csak hogy az ember elfojtani igyekszik azt... és látjuk, minő eredménnyel. Tudod mi a főbaj a házasságban? A leányok neveltetése. Ha úgy nevelnék őket, hogy kis koruk óta beléjük vernék, hogy a férfi poligámiája nem bűn, csak veleszületett sajátság, míg a nőt a természetet a monogámiára utalja, nem lenne rossz házasság.

— Azaz a férfinak korlátlan szabadság, a nőnek rabszolgaság. Hogyan is képzeled, hogy korunkban, mikor a nő már annyi korlátot lerombolt és teljes egyenjogúságra törekszik a férfival, ilyesmi lehetséges legyen? És nem is csodálkozhatnék afölött senkisé, ha egy művelt, kiváló szellemű nő, művésznő vagy másként erős egyéniség, nem óhajtana tyuk lenni egy

Georgievicz Jánosné, Markösy Erzsébet.

Zimmerauer műterem felvétele.

baromfiudvarban!... De mondd, miből él Klára? Van némi vagyona, adsz neki tartáspénzt?

— Nincs semmi vagyona és egy fillért sem fogadott el tőlem. Festőiskolát nyitott és fest, mint azelőtt; úgy hallom, sokat keres.

— Derék nő! Nagyrabecsülöm és boldog lennék, ha ezt megmondhatnám neki! — kiáltott fel a bíró lelkesedéssel.

— Ezt megteheted — vélte Bodolay fanyar mosolylyal. — Klára a Tátrában van.

— A Tátrában van? — mondta a bíró, kérdő pillantást vetve barátjára.

— Csak ma reggel tudtam meg, nem utána jöttem — sietett Bodolay kijelenteni.

— És ha így lenne? — szólt a bíró engesztelő, meleg hangon. — Óh, hidd el, Dénes, sokkal jobban szeretném, ha tényleg utána jöttél volna és nagyon örülnék, ha azt mondanád nekem: ez a kiváló, rokonszenves nő űrt hagyott az életedben, megbántad, amit tettél és mindennek dacára mégis csak őt szereted.

Bodolay nem felelt és a két férfi egy ideig szótlanul haladt egymás mellett a magános erdei úton, a magas illatos fenyvesek között. Sárközy lopva a barátjára pillantott, az komoly arccal a földre nézett, aztán kis vártatva, némileg zavarban megszólalt:

— Ha tényleg olyan nagyon örülnél ezen, Feri, úgy bevallhatom neked, hogy igenis, Klára nagy űrt hagyott az életemben, nélkülöztem az ő finom szellemét, pajzán jókedvét, élénk fantáziájának csapongását, kedves gondoskodását, a nagy rendet a házban, mert művésze dacára kitűnő háziasszony volt, nélkülözöm őt... mert mindennek dacára... még mindig szeretem.

— Szereted?! — kérdezte a bíró elcsodálkozva, majdnem hitetlenül.

— Szeretem — felelte Bodolay komolyan — és ezen nincs mit csodálkozni. Klárára egész életemben, legbolondabb szerelmi kalandjaim alatt is úgy gondoltam, mint egy eszményre, az elérhetetlenre és sajnáltam, amiért nem engem választott, mikor fiatalok voltunk és a szívünk tele volt hittel, illúziókkal, reményekkel. Ha akkóron lettem volna a férje, talán belőlem is mulya, hű férj válik, ifju lelkesedéssel a szívemben, beleszokom a járomba, aminek súlyát később már nem éreztem volna. Mikor pedig most három éve, hosszú, zajos, tarka legényélet után a házasság iránti ellen-szenvem dacára, megkértem a kezét, azt gondoltam magamban: »Ez az egyedüli nő a földön, aki miatt le tudok mondani a szabadságomról, aki méltó arra, hogy a feleségem legyen!« Aki tehát, mint én, évek hosszú során át ilyen erős érzést táplált a szívében, annál lehetetlen, hogy ez érzés hirtelen egészen kivesszen, még ha bizonyos tekintetben kiábrándult volna is az ideáljából.

— De ha ez így van, Dénes, akkor menj, siess, keresd fel Klárát, béküljetek ki, bocsássatok meg egymásnak — ünszolta barátját a bíró.

— Ha tudnám, hogy Klára még szeret, hajlandó lenne hozzám visszatérni, ha megígérné, hogy leszokik fölényes modoráról, szelid, türelmes, elnéző feleség lesz... felkeresném, megténném az első lépést.

— Szakitanál Margittal is? — kérdezte a bíró.

— Talán meghoznám ezt az áldozatot.

— És lemondanál a léha örömeikről, a »kis nőkről« is?

— Ha Klára megígéri, hogy elnéző feleség lesz, ez az utóbbi kérdés elesik — felelte Bodolay diplomatikusan.

— Ugy! — szólta a bíró, a szót megnyomva. — Tehát hajlandó lennél lemondani egyik kis barátnődről és rezerválnád magadnak a többiekét?

— A jó házasság kölcsönös koncessziókból áll, — felelte nevetve Bodolay — ezt magad mondtad előbb. Én lemondok Margitról, Klára ne legyen tulajdonkövetelő.

A bíró hirtelen megállt, sétatotjára támaszkodva jól a szemébe nézett a barátjának és így szólt:

— Nagyon örvendtem volna, ha kibékülsz Klárával, mert nagyrabecsülöm, nagyon kedvelem ezt a nőt, te pedig gyermekkori barátom vagy, akinek a boldogsága a szívemen fekszik. Látom azonban, hogy te nem szereted Klárát eléggé, nem érzed magadban elég erőt, hogy teljesen szakíts a multtal, léha örömmel és csupán neki szenteld az életedet. Ugy-e nem csalódom?

— Van valami benne, — morogta Bodolay — bár nem egészen így van. Tény azonban, hogy az életben célszerűbb nem mindent egy kártyára tenni fel.

— Szóval, te csak a félszivedet adnád a feleségnek? — felelte Bodolay tréfásan.

— Szóval, — folytatta a bíró — szeretnéd, hogy a kecske is jóllakjék és a káposzta is megmaradjon?

— Így a legbölcsebb, — vélte Bodolay mosolyogva.

— Nos, barátom, ha így áll a dolog, akkor csak egyet mondhatok, — szólta Sárközy — ha ugyan tudni óhajtod a véleményemet.

— Nagyon érdekelne...

— Pakolj össze, utazz el innét, kerüld el még az eshetőségét is a feleségeddel való találkozásnak mindaddig, amíg jól megvizsgálva önmagadat, választani fogsz tudni a kecske és a káposzta között. A lelki szükség, a jobb éned Klára felé hajt, a vérmérsékleted, a legénykori megrögzött szokások más utakra terelnek. Mindaddig, míg ezeket a régi hajlamokat magadban legyőzni nem tudod, ne gondold a kibékülésre Klárával, mert szerencsétlenek lennétek ismét mindketten.

— Vagyis lemondjak Kláráról egészen? — kérdezte Bodolay megnyult arccal.

— Egészen, véglegesen — felelte a bíró erélyesen.

— De miért szükséges ez? — kérdezte Bodolay önzően.

— Mert Klára egész szívet érdemel — felelte Sárközy nagyon komolyan.

— Eh! — ellenvetette Bodolay könnyű kézmozdulattal. — Mit törődöl annyit Klárával?

— Meg akarom őt kimélni a jövőben elkerülhetetlen lelki szenvedésektől.

— És én? — kérdezte Bodolay szemrehányóan.

— Élni fogod a világotat vígan, tetszésed szerint, mindaddig, amíg rájössz...

— Mire?... — vágott közbe Bodolay cinikus mosollyal.

— ... Hogy értéktelen, színes üvegdarabok miatt eldobtál magadtól egy drágakövet — felelte a bíró szentenciózusan.

gróf Gyürky Aladár.

Zimmerauer műterem felvétele.

Könyvekről.

A fegyverek elnémultak, a harc elült s ha a hosszú háboru nem tudta megölni, sőt fokozott munkára serkentette szellemi életünket, csak természetes, hogy a béke küszöbén még dúsabb a termés, amit az irodalom terebélyes fája hajt. A sok jó könyv közül, mely a karácsonyi piacra került, szinte lehetetlen kiválogatni a legjobbakat s ha itt mégis megemlékezünk néhányról, csak azért tesszük, mert egyik-másik kiváltképpen fölkelte a figyelmünket.

Bíró Lajos új regénye, *A Molitor-ház*, detektív-regénynek van megnevezve a címdalton, de persze az illusztris szerzőnél ez nem a mű könnyebb fajsúlyát jelenti, hanem azt, hogy ez az új regény minden eddigi könyvénél érdekesebb. A meseszöveg mesteri könnyedsége és jellemek briliáns aláfestése a legfőbb erényei *A Molitor-háznak*, melynek minden fejezete, minden oldala új izgalmat hoz az olvasónak.

Érdekesség dolgában méltó versenytársa Bíró regényének a *Tűzkereszt*, melyet olvasóink *A Társaság*, hasábjairól ismernek, s amelyről csak azért szólnunk itt

BRITANNIA-SZÁLLÓ

VI., TERÉZ-KÖRUT 39.

télikert éttermé-
ben minden este

TOLL JANCSI és FIA muzsikál.

hogyan megállapítsuk: a *Tűzpróba* szerencsés folytatása könyvalakban karácsony óta már a második kiadásban jelent meg s immár az is fogytán van a könyvesboltokban. *Drasche-Lázár* Alfred ezzel a két regényével rekordot csinált a könnyebb fajsúlyú társadalmi regény terén és a Magnus gróf történetét mindenütt olvassák, ahol fiatal lányok és legények vannak a háznál.

A szegény, korán elköltözött *Kaffka* Margit új novellás kötete, *A révnél* már csak posthumus ajándék azoknak, akik rajongói voltak ennek az életet oly kiválóan ismerő, mesteri tollú írónőnek. Van valami bizarr iz, valami utánozhatatlan tónus az ő írásaiban, de éppen ez teszi *Kaffka* Margitot egyetlenné a maga nemében. Utolsó kötetének novellái hosszabb-rövidebb lélegzetű elbeszélések, melyek közül talán a legszebbet mult számunkban mutattuk be olvasóinknak.

Laczkó Géza történeti regényével »jött ki«. A *Német maszlag — török a finom* mindvégig érdekes, vonzó mese a török-német világ zivataros korából, melynek patinás alakjai igaz életre kelnek előttünk és mi, világháború fiai különös érdeklődéssel olvassuk, hogyan éltek, hogyan küzdöttek és hogyan szerettek ezek a régen pihenő emberek.

Boldog emberek címmel a poéta *Kiss* Menyhért irt egy kötet elbeszélést. Kedves, egyszerű történetek, melyeknek sima prózáján áttűzel a költő meleg lírája és egyikben-másikban jóízű humornak sincs híján a szerző vénája. Ezek közül való az az elbeszélés is, melyet mai számunkban mutatóban közlünk.

Új könyveket láttunk az *Olcso könyvtár* és a *Magyar könyvtár* népszerű sorozataiban is. *Leffler* Béla lefordította a svéd *von Heidenstam* Verner *Szent György és a sárkány* című novellas kötetét, *Geréb* József *Klasszikus világ és modern műveltség* címmel irt a klasszika filologiai védelmére meggyőző tanulmányt, dr. *Irk* Albert tollából pedig rövid, de kimerítő *Nemzetközi jogot* közöl a sorozat. A Magyar Könyvtárban *Mark Twain*, *Orczy* bárónő és *Rudyard Kipling* szerepel egy-egy érdekes füzetel.

ÚJ KÖNYV

DRASCHE-LÁZÁR ALFRÉD tól. A Tűzkereszt / nagyhírű szerzőjének új könyve jelent meg. /

Címe:

EGYMÁS KÖZT.

Tartalma 30 párbeszédés novella.

E novellák oly mulatságosak és érdekesek, hogy aki e könyvet kézbe veszi, alig teheti le, míg végig nem olvasta. Ára 8 korona, portóköltség 24 fillér. Megrendelhető: a Társaság kiadóhivatalában, IV., Reáltanoda-u. 18.

A TÁRSASÁG kiadóhivatalában megrendelhető
DRASCHE-LÁZÁR ALFRÉD
új regénye:

Tűzkereszt

A népszerű író nagyszerű regényének, a „Tűzpróba“-nak folytatása

Ára

10% felárral 15 K 40 fillér.

FREYBERGER ALFRÉD műhímző specialista

BUDAPEST, IV., Váci-utca 8. sz.
Telefon: 87-47.

Elvállal: mindennemű gépi és kézi hímzéseket, aszur, plissé és gombok készítését.

LISZTES JÓZSEF szűcsmester,

Budapest, IV., Váci-utca 46. szám.

Ajánlja saját műhelyében készült, dúsán felszerelt kész szőrmeáru raktárát. — Mértékutáni megrendelések, átalakítások a legmegbízhatóbban és a legnagyszerűbb gondokkal teljesíthetnek.

„FOTÓ”
FÉNYKÉPESZETI
SZAKVIZLET BUDAPEST
RÁKOCZI-UT 80.
NAGYBAN — KICSINYBEN

TELEFON:
JÓZSEF 28-32.

CORSO MOZI

Budapest, IV.,
Váci-utca

A magyar kinematográfia mesterművei kerülnek állandóan bemutatásra. Minden héten szenzációs új műsor.

Az előadások pontosan 5, 7 és 9 óra-kor kezdődnek.

A „Hermes” Magyar Általános Váltóüzlet Részvénytársaság december 30-án tartotta Ullmann Adolf báró elnöklété alatt huszonötödik rendes közgyűlését. A közgyűlés elé terjesztett jelentés szerint a mérlegben kimutatott betétek 155 millió koronát meghaladó összeggel szerepelnek, szemben a tavalyi 115 millió koronával. Az intézet a lefolyt évben is élénk és eredményes tevékenységet fejtett ki a kibocsátásra került VII. és VIII. hadkölcsonknél. Az intézet érdekkörébe tartozó vállalatok kiélegítően fejlődtek. A kimutatott 1,128.429 45 tiszta nyereségből az 1917/18. üzletévre részvényenként 8%, azaz 16 korona kifizetését hozza javaslatba, továbbá, hogy a tartalékalapba 150.000 korona helyeztessék. A közgyűlés tudomásul vette, hogy a nyugdíjalap megfelelő erősítésére szolgáló 200.000 korona, valamint az intézet 25 éves fennállásának alkalmából az alkalmazottaknak rendkívüli jutalmazása céljaira szolgáló 150.000 korona a mérlegben már elszámolást nyert. A közgyűlés Ehrlich Emil és id. Hoffmann Károly urakat, kiknek mandátuma lejárt, az igazgatóságba újból beválasztotta.

Hüvösvölgyi Park Szanatórium

klimatikus és diétás gyógyintézet.

Budapest, I., Hidegkúti-ut 78. Telefon { 50-37 / 145-90

Ajánlatos üdülőknek, rekonvalescenteknek, ideg- és belbetegek részére. Magaslati klíma. Hízókúra.

Hajszálakat

hölgyek arcáról, karjáról végleg kiirtja felelőséggel POLLÁK SAROLTA elsőrangú kozmetikai intézete Andrássy-ut 38. I. (Tel. 157-98.). Ártalmatlan, fájdalom nélküli kezelés. Rögtöni hatás! „Miracle” hajeltávolítószert szétküldése utasítással. Arcápolás. Összes szépséghibák kezelése.

Silskin köpenyek

Róka garnitúrák

minden válfaja, minden kivitelben.

Specialista: Szörmekabátokban.

PISZKER EMIL

szücs- és szőrmeáru nagykereskedése
BUDAPEST, IV., KIGYÓ-TÉR 5.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

Cimkőr. A címek és rangok eltörlésén sokat lehet vitatkozni pro és kontra, de ha a mi véleményünket kéri ki, megmondjuk őszintén: fontosabb teendőket is tudunk ma ennél a műveltnél. Az országból egyetlen négyszögcentimétert sem ment meg az, ha X-től elveszük az excellenciás címet és Y-től a báróságot. A vidéki fosztogatásokat sem szünteti meg az, hogy nem lesznek többé grófok és a bolsevizmus sem fog kisebb erővel terjedni, a csehek sem lesznek szerényebbek, ha a nemességtől elveszik a kutyabőrt. Aztán meg a tradíció is valami és illik, szép, szent és tiszteltre méltó dolog örködni a hagyományok felett, nem is beszélve arról, hogy ezer évig és igazi nagyságában épp azok védtek, erősítették ezt az országot erénnyel, hibával, karddal, árulással, szenteséges hittel és lelkesedéssel, akik ma kifosztottan és elvontultan nézik, hogy prédálják az utódok és jövevények ezt a gazdag és gyönyörű földet. Nagyon sok olyan embert vetett fel az új idők árja, akik jogtalanul élnek az erősebb jogával és gyökértelenül állnak a magyar földön: irigylük a régi, mohos és ősgyökerű családokat. Nem hiszag, kérem, ma a családja, de magyarfa, ősi tölgy, — minden erdönket elrabolja a cseh, elvitte a horvát, legalább ezeket az ártatlan fákat ne vágjuk ki — magunk. — **Zombor.** Nem tudjuk, elér-e oda ez az üzenet, de talán mégis. Levele értelmében intézkedtünk! — **S-y S-r. Debrecen.** Vádja méltatlanul ér bennünket. Ajelzett cikk nem íródott azzal az intencióval. — **Honfibu.** Megértjük a bánatát, különösen, ha — mint írja — passzív természetű és cselekedni nem tud, csak kétségbeesni. Jobb csak kétségbeesni, mint kétségbeesni. Vigasztalódjék és orvosságul a könyvet ajánljuk, — mint már a multkor is ezt a receptet irtuk valakinek itt ezen a helyen. A magyar könyvkiadás olyan gyönyörűen fellendült az utóbbi években, hogy biztonnal éppoly öröme és megnyugvása lesz a magyar irodalom, mint amilyen bánata és aggodalma a magyar politika. Sok szíves üdvözlés. — **Péterke.** Körmeny Kálmán Szegedről került a fővárosba. Nagy sikere az „Ötvenéves férfi“-ban megérdemelt és minden elismeréseméltó. Győződjék meg személyesen róla. — **Finom kéz.** Kérdésére a legközelebbi Szépségápolás-rovatban válaszolunk. **M-y Ó-n. Budapest.** 1. Lakatos László a Pesti Napló munkatársa. 2. Emőd Tamás igazgatósági titkár a Belvárosi Színházban. Címeze oda a levelet. 3. Zilahy Lajosnak lapunk szerkesztőségébe is írhat. 4. Somlyó Zoltán nincs állandó lap-

Kántor Zsófia.

Gaiduscek Erzsé felvétele.

kötetékben. 5. Kosztolányi Dezső szabadkai származása. 6. Ege-lőre Kern Augél vezeti az ügyeket az igazgatóság meghatalmazásával. — **Sármezei.** Ez a vers nagyon rossz, a másikat meg nem tudtuk elolvasni a multkor, olyan összevissza volt írva. Ön tényleg rossz író mindenféle képpen. — **Könyvtáros. Pécs.** 1. Ajánljuk Kaffka Margit legújabb novellás-kötetét. Nálunk is megrendelheti. 2. A Hajó Sándor-darab főalakját Tisza Istvánról mintázta a szerző, de csak az alakot, a történetet nem. Augusztusban nyújtotta be a Vigszínházhoz, hol az akkori viszonyok miatt nem akarták előadni. — **G. F. Győr.** Az említett verses-könyvet ismerjük, olvastuk, de nem ajánljuk. Megundorodtunk

tőle. Olvassa Kosztolányit, Ady Endrét, Szép Ernőt, — van annyi igazi poéta a világon, minek rontaná az izlését ilyen förtelmes dolgokkal. Hogy a *Ma* című folyóiratra elfizeszen-e? Kérjen mutatványszámot és ha tetszik: tessék. — **Z. L. Nagybecskerek.** „Külföldi“ levelet megkaptuk, örültünk, hogy irt, de hogy külföldről irt, nagyon szomorú dolog. Megpróbálunk levélben válaszolni. — **P. K. Nagyszombat.** Hogy a francia tiszték járnak-e itt Pesten társaságba? Nem tudjuk, mert mi nagyon keveset járunk társaságba, mióta „A Társaság“ annyi gondot ad az új idők nagyon nehéz és nagyon szomorú viszonyai közt. Itt-ott, étteremben, utcán láttuk őket, sőt kettővel beszélünk is közülük. Nagyon csodálkoztak, hogy olyan boldog és vidám a korzó a Váci-utcán. Az adott magyarázatot nem fogadták el. — **H. Olga. Szeged.** A mandolinlanthoz hasonló négy vagy hat hurral ellátott hangszer, melyen egy hegyezett madártollszárral és a jobbkez egy ujjával játszanak. Kedves, lágy tónusa van és különösen Olasz és Spanyolországban divatos. — **Oda.** Ön ódát ír a kedvese hajáról. Bocsanatot kérünk, de tévedni méltóztatott a tárgyban. Az ön kedvesének haja lehet tündéri szép, az illata, színe, ragyogása elkábíthatja, aki közelébe téved, de fenségesnek még láttatlanban sem mernők itélni. Már pedig az óda témájának fenségesnek vagy legalább is komolynak kell lennie, olyannak, amilyeneket Anakreon, Pindaros, Metastasio, Béranger, Byron és Arany énekelt meg. Az óda a himnusz testvére — azt égi, ezt földi láng hevíti — önagsága „aranyzövési, omló sátora“ azonban legfőlebb csak egy röpke dalra inspirálhatja önt és ezt is csak akkor szabad, ha ön tud ujat, meglepőt mondani. — **Abránd.** Nem közölhető. — **B. F. L.** Légközelebb sorát ejtjük. — **Ki tudja?** Mi nem. — **A. E. 22.** Szívesen látjuk.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA.

Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. — Telefon 127—05

SALON-„Etofón”

A VILÁG LEGTÖKÉLE-
TESEBB BESZÉLŐGÉPE!

STERNBERG
HANGSZER-GYÁR

Rákóczi-ut 60. szám, saját palotájában.

Gombaszögi Frida.

Angelo felvétele.

DERDIEDÁS

Pudert, szappant és krémet használ középeurópa hölgyvilága. Decolletage cseppfolyós pudert, (mely egyik mosdástól a másikig tart és rögtön szépít) használ nemcsak a művészvilág, hanem minden jóízű nő!
